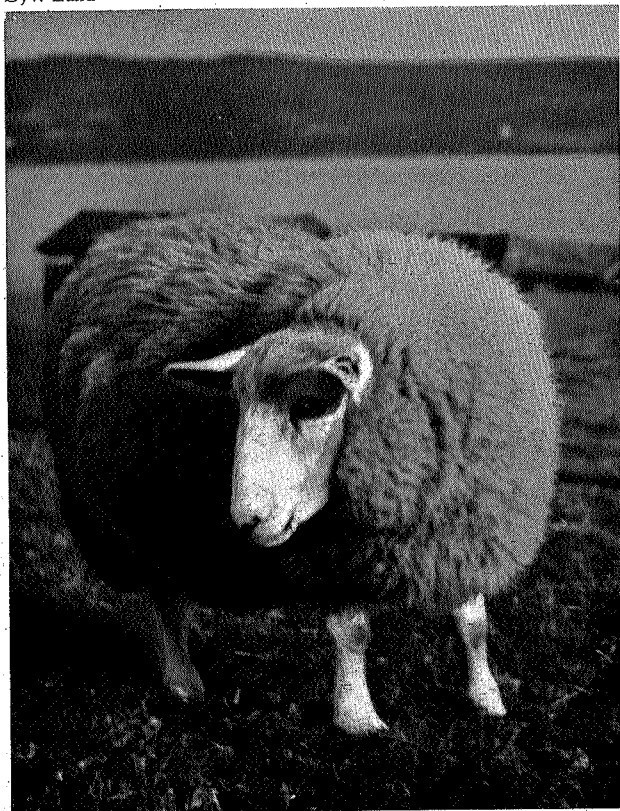

elles seie i ei slik stund. Her blir alle ord fattige og fargelause. Her er det stilla som talar — naturen tek ordet og talar til deg med slik styrke at det aldri går deg av minne.

Sola sloknar og sig i hav. Fargespelet i skyene bleiknar og døyr, og kvelden dreg eit mørkt klede over den blanke fjordspegelen. Fjellsnoen syng med kaldt mål over telene, og vi reiser oss og går tagalle heim til hytta under Skjerdingsfjellet.

Øyv. Lund

En varm genser
— det får'n si

ONKEL JOHAN

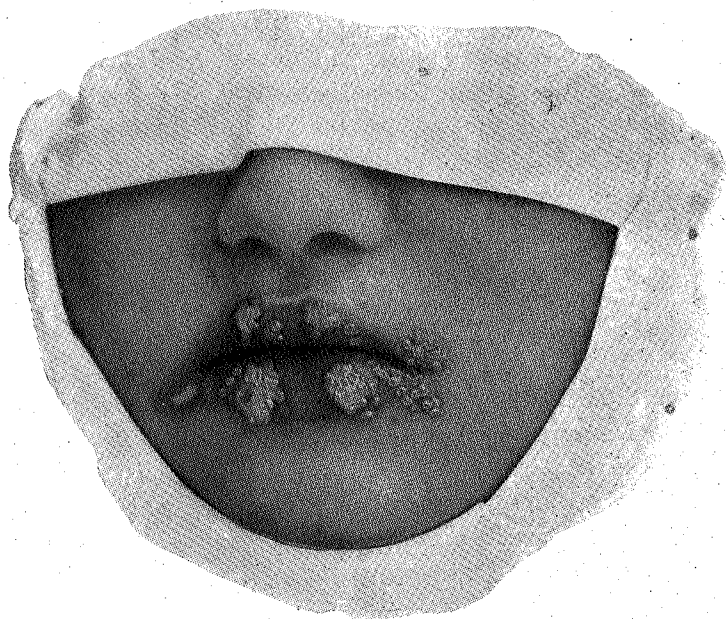
Av Roar Tønseth

Kjenner du onkel Johan? Ikke det. Nei, nei — det er kanskje ikke så mange som kjenner ham. Noen er det kanhende som ikke vil ha særlig glede av bekjentskapet heller. Jeg for min del setter imidlertid overordentlig pris på onkel Johan, og når jeg her forteller om ham så er det for at mange flere skal få sjanse til å lære ham å kjenne.

La meg forresten med en gang gjøre oppmerksom på at han slett ikke er *min* onkel. Min venn boligdirektøren er hans nevø, og det er ham jeg har å takke for bekjentskapet. Jeg har notert meg det som — et ikke helt lite — pluss ved nevnte boligdirektør. Er i særlig grad villig til å unne ham det, da det sikkert er en større del som samler på minussene.

Nok om det. Det er i første rekke som fjellvandrer jeg har glede av onkel Johan. Ja, jeg tror jeg tør si, at han er den sikreste følgesvenn på turene mine — særlig da på påsketurene. Aldri noe kluss med onkel Johan, nøysom på plassen, aldri påtrengende, men svært villig til å hjelpe om noe står på. Hvis onkel Johan ikke er med på hytta — ja, da føler jeg det som et virkelig savn. Og i grunnen vil jeg så gjerne at dere andre også skal lære å sette pris på ham på den måten.

Det har hendt at jeg har latt onkel Johan bli tilbake på hytta fra den ene ferien til den andre, men det har ikke forhindre at gjensynet alltid har vært like kjær. Har jeg vært ute i strieste snøstormen eller i brennende sol, ja, da trykker jeg onkel Johan til mine læber, og føler en lise derved, som ingen kvinde i den stund

Påskepyrd uten onkel Johan

J. Z.

ville kunne bibringe meg. Jeg håper du begynner å forstå, at onkel Johan er et bekjentskap som du også kan tenke deg å få glede av. Er du villig til å gjøre et forsøk, så har du bare å gå frem på følgende måte:

Før du neste gang drar på påsketur, finner du frem et lite medisinglass, og så skriver du følgende på en papirlapp:

Bibor. natr. 4, Sulfas. zinc. Acid. carbol./a
I
Vin. opii croc. gtt. XV, Glycerin ad 100

og tar så glasset og papirlappen med til et hvilket som helst apotek. Når den ekspedisjonen er i orden, ja, da er bekjentskapet med onkel Johan innledet, og du kan trøstig dra tilfjells med den sikre forvisning at disse ufyselige, ukledelige og bent ut smertefulle munnsårene, som så ofte har vansiret dine ansiktstrekk, de skal

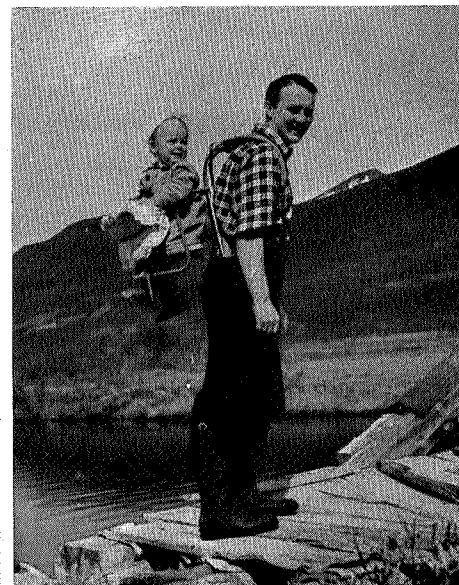
onkel Johan sørge for at du blir forskånet for. Jeg forutsetter selvfølgelig at du til en viss grad oppfører deg noenlunde fornuftig.

Hør nå her. Såsnart du får en aldri så liten føling med den irriterende prikkingen som varsler at munnsår er i anmarsj, da skal du la onkel Johan lindrig få bestryke angjeldende munnparti — bare sånn dann og wann naturligvis — slett ikke ustanselig.

Kjære små forlovede venninner — og hvorfor skulle jeg ikke nettopp tenke på dere i denne forbindelse — gjør dere samme gunstige erfaringer som meg, så skjenk onkel Johan også en aldri så liten kjærlig tanke. Jeg kan fortelle dere at han var en beskjeden landsens læge — så beskjeden at det neppe vil være i hans ånd å kunngjøre etternavnet her. Å tjene penger på disse vidunderlige dråpene var *ham* utenkelig, men han ville så gjerne hjelpe — hjelpe sine medmennesker.

I grunnen tror jeg nevøen slekter på ham. Men, men... Kjære forlovede: Hvorvidt han kan hjelpe dere videre — nei, se det er nok en helt annen historie.

Fridtjof Knudsen

Den må krøkes i ti' som turist skal bli